

Klädernas sömmar
är fullsatta
med kolonier med löss
som migrerar på nätterna.

Koji och Steve
håller mig med ord
och turkarna rullar
jointar av lagerblad
och huvudvärkstabletter
i brist på annat.

En dag samlas
alla utländska fångar
i fyrtio små celler
i ett cellblock
med fyra korridorer.
Cellerna är öppna på dagen.

Även den stora porten
till gården är öppen.
Den svenske konsuln
skänker ett volleybollnät.

Många år senare
får jag en räkning för nätet.

Dagarna formar sig långsamt
till ett nytt liv
och närheten till andra
i denna nya värld
skapar förutsättningar
för överspill av ny kunskap
och erfarenhet.

Konstnärer, poeter, musiker
och österländskt lagda tänkare
öppnar oanade dörrar
mot helt nya världar
som föds ur askan
av det som en gång var.

Antonio Rasile är den
som först viskar fram
de nya visionerna.

Bok efter bok
plöjs ner
i den nyfunna myllan.

Kulturer, religioner
och världens litteratur
fyller långsamt
namnlösa dagar.

På hemmagjorda spisar
av lera och ståltråd,
tjuvkopplade till lampan i taket,
lagas enkel mat.

Bönor och kikärter
fiskas upp ur den tunna soppa
som varje dag kommer i hinkar
och tillreds på nytt
med lök och tomater.
Alla får en limpa bröd.

Min mamma kämpar på
hemma i Sverige.
Hon bearbetar alla hon kan.
Den ena tidningen efter den andra
tar upp min historia.

När jag ber om några nya böcker
lyckas hon få prins Bertil
att ta med sig ett bokpaket
med The Cantos av Ezra Pound
och Structural Anthropology
av Claude Lévi-Strauss
på sin resa till Turkiet.

Jag växer hela tiden.

Efter några rättegångar
under vintern och våren
är det dags för dom.
Min turkiske advokat
har varnat mig för
att jag kan få trettio månader.
När domen faller
tränger överkligheten
åter in under huden.
Jag får tolv år och tre månader.

Koji får åtta år
och Yoshie trettio månader.

Det känns som
en tung lucka
slår igen för gott.
